

Isten elpecsételt népe

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 5Mózes 8:11-17; Róma 3:19-24;
2Péter 3:9-14; Jelenések 7; 14:4-5, 12

„Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták az ő ruháikat, és megfehéřítették ruháikat a Bárány vérében” (Jel 7:14).

A hét pecsét feltörésének üzenetéből kitűnik, hogy a magukat Krisztusban hívőnek mondók áldásban részesülnek, ha hűségesek voltak, akik pedig hűtlennek bizonyultak, azok osztályrésze lesz az átok. Az első négy pe ét Isten fegyelmező módszereit mutatja be, amelyekkel fel akarja kelteni népét a lelki letargiájából, hogy győzelemre segítse őket. Igazságtalanságot és elnyomást kell elszenvedniük az evangéliummal ellenséges világban. A hatodik pecsét felnyitásakor az Úr azokkal foglalkozik, akik ártottak népének.

A 7. fejezetet mint egy közjáték, a hatodik és a hetedik pecsét közé illeszkedik. A hatodik pecsét visz el Krisztus második adventjéhez. Miközben a gonoszoknak szembe kell nézniük az ítélettel, *A jelenések könyve* 7. fejezete arra a kérdésre is választ ad, hogy ki maradhat állva Krisztus eljöveteleének napján: aki elpecsételtetett, a száznegyvennégyezer.

A száznegyvennégyezer további jellemzőiről Jel 14:1-5 verseiből olvashatunk. Egy újabb közjáték is ékelődik a hatodik és hetedik trombitászó közé (Jel 10:1–11:14), ami a második nagy ébredéssel és az adventmozgalom születésével kezdődik, egybeesik a 7. fejezet első jeleneteinek idejével és Isten végidei népének tapasztalataira, feladatára összpontosít.

A SZELEK VISSZATARTÁSA

Olvassuk el Jel 7:1-3 szakaszát 2Pt 3:9-14 mellett! Mit lát János? Meddig kell az angyaloknak visszatartaniuk a szeleket? Mi történik, amikor lezárul az elpecsételés?

Az Ószövetségben a szél olyan pusztító erőt jelöl, ami által Isten a gonoszok feletti itéletét hajtja végre (Jer 23:19-20; Dán 7:2). „Amikor Isten angyalai elengedik az emberi indulatok vad viharát, minden ellentét kiélezik” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, 526. o.). Ezeket a pusztító erőket az isteni közbelépés tartja vissza, amíg meg tart az Úr népének elpecsételése.

Az ókori időkben a pecsételés elsődlegesen a tulajdonjog megmutatását szolgálta. A szimbolikus elpecsételés újszövetségi jelentése az, hogy „*Ismeri az Úr az övét*” (2Tim 2:19), saját népeként tartja számon és Szentlelkével pecsételi el őket (Ef 1:13-14; 4:30). A végidőben Isten pecsétje hűséges népe homlokára kerül, azokéra, akik megtartják parancsolatait (Jel 14:1, 12). Ez nem egy látható jegy lesz a homlokon, hanem amint Ellen G. White mondja: „hitben van elhelyezve mind értelmileg, mind lelkileg, így az [Isten népe] nem mozdítható” (Ellen G. White: *Az utolsó napok eseményei*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 155. o.). Aki viszont végül a fenevad oldalára áll, a fenevad bélyegét kapja meg (Jel 13:16-17).

Isten elpecsételt népének hűsége minden nemzedék idejében próbára lett téve. A végső válság során azonban Isten parancsolatainak a betartása válik a hűség próbájává (lásd Jel 12:17; 14:12). Főként a negyedik parancsolat lesz az Isten iránti engedelmesség tesztje (Jel 14:7). Amint a bibliai időkben a szombat volt Isten népének a jele (Ez 20:12, 20; Zsid 4:9-10), úgy a végső krízis során is az jelzi az Úr iránti hűséget.

A vég idején a pecsét a hét utolsó csapás pusztító erejével szembeni védelem szimbóluma (lásd Ez 9:1-11 részét Jel 7:1-3 képeinek háttéréhez). Így végleges válasz érkezik a Jel 6:17 versében feltett kérdésre: az Úr elpecsételt népéhez fognak tartozni azok, akik védelmet élvezve meg tudnak állni Isten haragjának napján.

Pál figyelmeztet, hogy ne szomorítsuk meg a Szentlelket, aki által pecsételt el Isten bennünket (Ef 4:30). Mit jelent ez? Hogyan szomoríthatja meg az ember a Szentlelket? Milyen döntéseket hozhatunk, *nehogy* elszomorítsuk Őt?

ISTEN ELPECSÉTELT NÉPE

Olvassuk el Jel 7:4-8 részét! Mi a száma Isten elpecsételt népének? Mi a jelentése ennek a számnak?

Amikor elhangzik az elpecsételtek száma, az jelzi az elpecsételés végét. János hallja, hogy a számuk száznegyvennégyezer, Izrael tizenkét törzséből. A szám jelentése itt nem szó szerinti, hanem arra utal, amit jelképez. Tizenkétszer tizenkétezer tesz ki száznegyvennégyezret. A tizenkettő Isten népét jelképezi: Izrael törzseit, valamint a tizenkét apostol alapjára felépült egyházat (Ef 2:20). Tehát a száznegyvennégyezer Isten végidei népének teljességére utal: „*az egész Izrael*” (zsidók és pogányok), akik felkészültek Krisztus visszatérésére (Róm 11:26; 1Kor 15:51-53).

Egyértelmű, hogy *A jelenések könyve* 7. fejezetében felsorolt tizenkét törzset nem szó szerint kell érteni, mert Izrael tizenkét törzse, amibe beletartozott az északi és a déli ország, ma már úgy nem létezik. Az északi ország tíz törzsét az asszír hódítás idején fogságba vitték (2Kir 17:6-23), elvegyültek más népek között. Tehát a judaizmus ma nem a tizenkét törzsből áll.

A jelenések könyve 7. fejezetében a tizenkét törzs felsorolása nem olyan, mint amit a Szentírás másutt ad (vö. 4Móz 1:5-15; Ez 48:1-29). Júdát említi elsőként (Jel 7:5) Rúben helyett (vö. 4Móz 1:5). 4Mózes 1. és Ezékiel 48. fejezetében szerepel Dán és Efraim, amelyek Jelenések 7. fejezetének listájából kimaradtak, helyettük József és Lévi került be (Jel 7:7-8). Dán és Efraim kihagyásának nyilván az az oka, hogy az ószövetségi korban ez a két törzs hitelhagyóvá és bálványimádóvá vált (1Kir 12:29-30; Hós 4:17).

Nem történelmi, hanem lelki *A jelenések könyve* 7. fejezetének listája a törzsekről. Dán és Efraim hiánya azt jelzi, hogy Isten elpecsételt népe között nincs helye e két törzs hütlenségének. Az Újszövetség az egyházra is mint Izrael tizenkét törzsére utal (Jak 1:1). A 7. fejezet tizenkét törzse Isten mindig kitartó, teljes népét szimbolizálja, zsidókat és pogányokat.

A Bibliában milyen bizonyosságot ad Isten azoknak, akik a megpróbáltatás idején élnek?

A NAGY SOKASÁG

Olvassuk el Jel 7:9-10 verseit! A szentek mely csoportját látja ekkor János? Hogyan írja le őket? Honnan jönnek? Mit kiáltanak Isten trónja előtt?

János megszámlálhatatlanul nagy sokaságot lát, akik „*a nagy nyomorúságból jöttek, és megmosták ruhájukat, és megfehéritették a Bárány vérében*” (Jel 7:14, RÚF). Különleges csoportot képeznek, akik minden küzdelmük ellenére hűségesek maradtak Jézushoz. A hűségüket az szimbolizálja, hogy Jézus tökéletes igazságának ruháiba öltöztek. A Bibliában gyakran előfordul a „*nyomorúság*” szó, arra utalva, amit a hívők a hitük miatt szenvednek el (lásd pl. 2Móz 4:31; Zsolt 9:10; Mt 24:9; Jn 16:33; Róm 5:3). Ezért a nagy sokaság alatt érthetjük a korszakok során a hitükért szenvedő minden megváltottat, noha vannak adventisták, akik ezt a csoportot másik utalásnak tartják a száznegyvennégyezerre.

A kegyelem általi üdvösség nagyszerű gondolatát látjuk a megszámlálhatatlanul nagy sokaságról szóló jánosi leírásban, mint ahogyan az egész Bibliában is. A megváltottak egyedül Krisztus igazsága árán kérhetik az üdvösséget, az örök életet, az új eget és új földet, amit csak kegyelemből kaphatnak meg.

„A trónhoz legközelebb azok állnak, akik egykor Sátán ügyéért buzgókodtak, de aztán tűzből kikapott üszöggént mélységes, lelkes odaszentelődéssel követték Megváltójukat. Majd azok következnek, akiknek a jelleme hazug és hitetlen környezetben jutott el a keresztyén tökéletességre, akik tisztelték Isten törvényét, amikor a keresztyén világ érvénytelennek mondta; és azok az embermilliók, akik a korszakok hosszú során mártírként szenvedtek hitükért. Mögöttük pedig a »*nagy sokaság, amelyet senki meg nem számlálhatott, minden nemzetből és ágazatból és népből és nyelvből... a trón előtt és a Bárány előtt... fehér ruhákba öltözve, és az ő kezeikben pálmaágak*« (Jel 7:9). Harckuknak vége, a győzelmet kivívták. A versenyt megfutották és megnyerték. A pálmaág a kezükben győzelmüket szimbolizálja; a fehér ruha pedig Krisztus makulátlan szentségét jelképezi, amely most már az övék” (Elen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 567. o.).

Krisztus valóban befedett minket igazságával, ami a hit ajándéka, de hogyan őrizhetjük meg a hitünket? Hogyan maradhatunk hűségesek a próbák, a szenvedések között és a kellemes időben, a jólétben is? (Lásd 5Móz 8:11-17!)

A BÁRÁNY KÖVETŐI

Olvassuk el Jel 14:1-5 szakaszát! Mi a száznegyvennégyezer három fő jellemzője? Hogyan kapcsolódnak ezek a végidei szentekről szóló leírás-hoz Jel 14:12 versében?

Jel 14:4-5 versei a száznegyvennégyezret jellemzik, akik Isten végidei népe soraiba igazodva „*megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét*” (Jel 14:12). A végső válsághelyzetben elszenvedték Sátán teljes haragját, a Jézushoz fűződő szoros kapcsolatuk által mégis szilárdak maradtak.

Mit jelent Jel 17:5 versének fényében az, hogy a száznegyvennégyezer aszszonyokkal nem fertőztette meg magát? Hogyan kapcsolódik a jellembeli tisztaságuk ahhoz, hogy „*Istennek... szánt zsengeként*” (Jel 14:4, RÚF) üdvözlnek?

A nemi erkölcstelenség az Isten iránti hűtlenség jelképe. Jel 17:5 a végidei paráznát, Babilont és a lányait említi, akikkel paráználkodik a világ minden népe (lásd Jel 18:3). A száznegyvennégyezer viszont hűséges marad Krisztushoz és ellenáll a Babilonnal meg a hitehagyó egyházakkal való megromló kapcsolatnak, ezért követi „*a Bárányt, ahova csak megy*” (Jel 14:4, RÚF).

A száznegyvennégyezerről még azt olvassuk, hogy „*áron vétettek meg az emberek közül*” mint „*Istennek és a Báránynak szánt*” zsengek (Jel 14:4). Az ókori Izraelben az első termés számított a szüret legjobb gyümölcsének, amit Istennek ajánlottak fel (4Móz 18:12). A „zsenge” szó a megváltott népre utalhat, szemben a világból valókkal (lásd Jak 1:18), de *A jelenések könyvében* a száznegyvennégyezer azért képez egy külön csoportot, mert elválnak anélkül, hogy előbb meghalának (lásd 1Kor 15:50-52). Az egész történelem megváltottainak teljes szüretéből ők számítanak az első zsengeknek (lásd Jel 14:14-16).

Hogyan veszélyeztethet bennünket a lelki paráznaság úgy is, hogy észre sem vesszük? Miért önámítás azt gondolni, hogy minket nem fenyeget ez a veszély?

„ÁRON VÉTETTEK MEG... ISTENNEK ÉS A BÁRÁNYNAK”

Olvassuk el Jel 14:5 versét 2Pt 3:14 és Júd 24-25 mellett! *A jelenések könyve* azt a leírást adja Isten végidei népéről, hogy „feddhetetlenek”. Hogyan érhető el ez az állapot?

A száznegyvennégyezer utolsó jellemzője, hogy a „szájukban nem találtattott álnokság; mert az Istennek királyiszéke előtt feddhetetlenek” (Jel 14:5). Míg a világi emberek úgy döntöttek, hogy a hazugságoknak hisznek, Isten végidei népe elfogadja az igazság szeretetét, ezért megmenekül (2Thessz 2:10-11).

A „feddhetetlenek” (görögül *amōmos*, „kifogástalan”) jelző a száznegyvennégyezer Krisztus iránti hűségére utal. A Biblia szentnek nevezi Isten népét (3Móz 19:2; 1Pt 2:9). Ábrahám (1Móz 17:1) és Jób (Jób 1:1) is feddhetetlen volt. A keresztényekről azt olvassuk, hogy Isten előtt szentek és feddhetetlenek (Ef 5:27; Fil 2:15).

Miért kell mindig gondolnunk Róm 3:19-24 alapvető igazságára?

A világ történelmének utolsó napjaiban Krisztus jelleme fog tükröződni a száznegyvennégyezren. Azért üdvözülnek, amit Krisztus tett értük, nem a saját szentségük és tetteik miatt (lásd Ef 2:8-10). A száznegyvennégyezer megmosta és kifehérítette ruháját a Bárány vérében (Jel 7:14), ezért számítanak „tisztának és feddhetetlennek” Isten előtt (2Pt 3:14, RÚF).

„Minden földiességtől meg kell tisztulnunk, amíg vissza nem tükrözzük Megváltónk képmását, és »isten természet részeseivé [válunk]«...

Amikor az élet küzdelme véget ér, amikor a harci eszközök Jézus lábai elé kerülnek, amikor Isten szentjei megdicsőülnek, akkor és csak akkor mondhatjuk biztonsággal, hogy büntelenek vagyunk” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., Budapest, 2010, Advent Kiadó, 323-324. o.).

Hogyan lehet megszentelt az életünk, miközben tevékenyen készülünk az örökkévalóságra, kerülve a perfekcionizmus és a fanatikus szenteskedés szélsőségeit?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 3. köt., Budapest, 2010, Advent Kiadó, „A büntelenség és üdvösség kérdései” c. fejezet, 321-325. o.

Sokan vitatják, hogy pontosan kiket takar a száznegyvennégyezer meghatározás. *A jelenések könyvéből* nyilvánvalónak tűnik, hogy ők Isten népének utolsó nemzedéke a világ történelmének záró napjaiban. Tudjuk, hogy védelmet kapnak, de átéli az utolsó hét csapás próbaidőszakát (lásd Zsolt 91:7-16), a hűségük minden múltbeli nemzedékénél keményebb megpróbáltatás előtt áll. Isten azonban nem jelentette ki, hogy pontosan ki tartozik abba a csoportba, kilétük az egyik titok, amit megtartott magának (5Móz 29:29). Csak a jövőben derül majd fény rá, hogy ki a része a megmentett szentek csoportjának. „Krisztus szavai szerint lesznek olyanok a gyülekezetben, akik majd mesékkel és feltevésekkel állnak elő, holott Isten nagyszerű, felemelő és nemesítő igazságokat adott, melyeket mindenkor az értelem kincsesházában kellene őriznünk. Amikor emberek magukévá teszik ezt vagy azt az elméletet, amikor valami olyasmire kíváncsiak, amit nem szükséges tudniuk, akkor Isten nem vezeti őket. Nem Isten terve, hogy az emberek valami olyat hirdessenek, amit feltételezniük kell, amit az Ige nem tanít. Nem Isten akarata, hogy követői összeütközésbe kerüljenek olyan kérdések kapcsán, melyek nem hatnak építőleg, mint például az, hogy kik alkotják majd a száznegyvennégyezret. Ezt Isten választott népe rövid időn belül kétséget kizáróan tudni fogja” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., Budapest, 1999, Advent Kiadó, 166. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) **Gondolkodjunk el a következőn: „Minden Istentől kapott erőnkkel törekedjünk arra, hogy a száznegyvennégyezer között legyünk” (Ellen G. White megjegyzése, *The SDA Bible Commentary*, 7. köt., 970. o.)! Hogyan ültethetjük át a gyakorlatba ezt a tanácsot? Miként hat az igyekezetünk a napi döntéseinkre?**
- 2) **A száznegyvennégyezer végidei szent fontos jellemzője, hogy új éneket énekelnek, amit rajtuk kívül más nem tud. Ez annak a tapasztalatnak az éneke, amiben a történelem más csoportjának nem volt része (Jel 14:3-4; 15:2-3). Ha a saját életünkre gondolunk, mi vajon énekeljük az Istennel szerzett friss tapasztalatok énekét? Vagy csak a múlt kiszáradt történetei tűnnek fel az életünkben, miközben nincs bizonyítéka annak, hogy most is Istenhez tartozunk? Min változtathatunk már most, hogy valóban újból Istennek szenteljük az életünket?**

FÜLE LAJOS:

NEM HIÁBA

Szemet adtál,
hogy meglássam a másik embert.
Fület adtál,
hogy meghalljam a panaszát is.
Lábat adtál,
hogy sorsos útján elkísérjem.
Kezet adtál,
hogy elestében fölemeljem.
Szívet adtál,
hogy befogadjam és szeressem.

Nem hiába
ajándékoztál meg ezekkel.
Buzdíts, URAM,
hogy használjam és megköszönjem!